



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **R.R.**, Ev. č. x, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č.
v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková
zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-23/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou blanketní žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro

zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 29. 5. 2018. Zároveň požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy svým zástupcem.

2. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření na str. 4-5 napadeného rozhodnutí považoval žalobce za nesprávné, a to s ohledem na to, že žalovaný nesprávně zhodnotil individuální skutkové okolnosti týkající se změn, k nimž došlo od podání poslední žádosti o mezinárodní ochranu, a změn v důvodech, pro které žalobce o mezinárodní ochranu požádal.
3. Princip výjimečnosti zajištění podle čl. 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), se promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.
4. Žalovaný této povinnosti nedostal a dostatečně se nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nesprávně omezil na některé – byť nikoliv nedůležité – prvky žalobcovy pobytové historie a zcela odhlédl od zásadních změn, k nimž došlo na Ukrajině v mezidobí od pravomocného skončení řízení o první žádosti žalobce. Zatímco v případě první žádosti se jednalo o žádost na první pohled bezúspěšnou, podanou v situaci, kdy nebylo s ohledem na politickou situaci na Ukrajině možné uvažovat o tom, že by žádost mohla obstát, v případě současné žádosti již takto striktní závěr nelze bez bližšího posouzení žalobcova zázemí na Ukrajině a jeho minulosti učinit. Jak správně konstatoval žalovaný, na Ukrajině došlo v roce 2014 k zásadní změně politické situace, vypuknutí občanské války a z toho pramenícímu zhoršení životních podmínek, které společně s nebezpečím spočívajícím v bojích mezi ukrajinskou armádou a povstaleckými jednotkami vedou k nutnosti meritorního posouzení opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu občanů Ukrajiny, což platí i v případě žalobce.
5. Ačkoliv žalobce v minulosti skutečně přistupoval ke svým povinnostem stanoveným zákonem o pobytu cizinců, individuálními správními rozhodnutími i zákonem o azylu značně nedbale, právě diametrální změnou situace panující na Ukrajině došlo k tomu, že žalobce začal poprvé za dobu svého pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) vnímat hrozbu návratu na Ukrajinu jako vážné nebezpečí spojené s možností vzniku újmy. Díky změně situace na Ukrajinu může žalobce návrat na Ukrajinu poprvé chápat jako vážnou újmu, tedy zcela jinak, než tomu bylo v roce 2008 při podání první žádosti. Nelze tak již činit dalekosáhlé závěry z žalobcova předchozího jednání v průběhu azylového řízení, neboť hrozba, které se žalobce při návratu na Ukrajinu obává, dosahuje *prima facie* nesrovnatelně vyšší závažnosti, než tomu bylo v minulosti. Výše uvedená změna motivů k podání žádosti je skutečností, kterou byl žalovaný povinen vyhodnotit, a to ve vztahu

k závěru, zda lze očekávat, že by žalobce s žalovaným v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany spolupracoval, či nikoliv.

6. Žalobce dále zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57. Např. v rozsudku pod č. j. 1 As 132/2011-51, ze kterého byla citována podstatná pasáž, Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí, a zdůraznil subsidiaritu zajištění. I v případě úvahy o uložení zvláštních opatření podle zákona o azylu je povinností žalovaného zvážit všechny důležité okolnosti svědčící pro závěr o nemožnosti i možnosti uložení zvláštních opatření. Žalovaný posoudil situaci žalobce bez zvážení některých klíčových okolností, především změn v důvodnosti jeho obav z návratu na Ukrajinu, dopustil se vadného a nedostatečného vyhodnocení skutkového stavu při úvaze o zvážení možností uložení alternativních opatření podle § 47 zákona o azylu, což mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a přiznal odměnu ustanoveného zástupce ve specifikované výši.
7. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** s podanou žalobou nesouhlasil a měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Byl přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán v rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce, stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Žalobce byl dne 3. 2. 2018 kontrolován policejní hlídkou, neprokázal se však žádným dokladem totožnosti. Protože nebylo možné ověřit žalobcovu totožnost na místě, byl zadržen a eskortován na pracoviště OPKPE Praha, kde byl identifikován podle otisků prstů a kde bylo zjištěno, že byl do dne 20. 9. 2014 veden v evidenci nežádoucích osob, přičemž od této doby s ním nebylo vedeno žádné řízení ohledně oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobce následně sám potvrdil, že po tuto dobu pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění, svým jednáním mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, které mu bylo uloženo. Z výše uvedených důvodů bylo dne 3. 2. 2018 zahájeno správní řízení o vyhoštění a žalobci bylo rozhodnutím č. j. KRPA-47508-19/ČJ-2018-000022 uloženo správní vyhoštění na dobu 4 let a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude i nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z dostupných informací vyplývá,

že žalobce si byl vědom svého opakovaného neoprávněného pobytu a porušování právních předpisů.

9. Následně po zajištění podal žalobce dne 8. 2. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž však žádné důvody neuvedl a sdělil, že má na 12. 2. 2018 domluveno s advokátem sdělení informací o své složité situaci.
10. Žalovaný po posouzení skutečností týkajících se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru dospěl k závěru, že v žalobcově případě se lze oprávněně domnívat, že jeho opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv měl možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany žádal opětovně, poté, co mu bylo rozhodnutím uloženo vyhoštění, byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo zcela zřejmé, že svou druhou žádost o mezinárodní ochranu podal zcela účelově, především aby se vyhnul správnímu vyhoštění a aby mohl setrvat na území ČR tak, jak tomu bylo v případě první žádosti v roce 2008.
11. Přestože žalobce v žalobě přisvědčil skutečnosti, že v roce 2008 požádal o mezinárodní ochranu zcela účelově, nynější podání ospravedlňoval jeho obavou z války na Ukrajině, která vypukla již v roce 2014. Přestože se žalobce po celou dobu volně pohyboval na území ČR, přestože si byl vědom svého nelegálního pobytu a přestože věděl o situaci na Ukrajině, která panuje na východě země již od roku 2014, o mezinárodní ochranu opětovně požádal až v době, kdy byl zadržen a hrozilo mu reálně nucené vycestování z ČR. Námitka ohledně neposouzení všech individuálních skutkových okolností byla dle žalovaného zcela účelová a nedůvodná. Žalovaný vycházel ze všech jemu známých okolností a v kontextu se všemi skutkovými zjištěními (tj. zejména s celkovou pobytovou historií žalobce na území ČR) zcela přezkoumatelným způsobem posoudil jeho situaci, avšak nedospěl k závěru, že by v jeho případě bylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Volba mírnějších opatření než zajištění je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23). Jednání žalobce však nenásvědčovalo tomu, že by se jeho jednání mělo do budoucna zásadním způsobem změnit.
12. Žalovaný byl toho názoru, že v případě žalobce byly v době vydání napadeného rozhodnutí naplněny všechny tři kumulativně stanovené podmínky zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz dřívejší nerespektování uložených správních vyhoštění, nerespektování povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku či nerespektování zákona o pobytu cizinců). Jednání žalobce nedávalo dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce navíc svou obavu z války ani při podání žádosti neuváděl, neboť neuvedl žádný důvod, který jej k podání žádosti vedl. Z toho je zřejmé, že žalobci jde v žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci pobytu na území ČR. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008 ke sp. zn. 5 Azs 24/2008 a ze dne 2. 6. 2016 ke sp. zn. 7 Azs 55/2016 žalovaný uzavřel, že postupoval

v souladu s právními předpisy, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

13. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: Žalobci bylo již v minulosti v letech 2008 a 2013 uloženo správní vyhoštění, a to vždy na 1 rok. První žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 16. 3. 2008, rozhodnutím ze dne 28. 1. 2011 nebyla mezinárodní ochrana udělena.
14. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
15. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
16. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
17. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
18. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“ (zvýrazněno zdejší soudem). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních*

kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

19. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4-5), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi byly dlouhodobý neoprávněný pobyt žalobce na území ČR bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění a v rozporu s uloženými správními vyhoštěními a dlouhodobé vyhýbání se povinností spojeným s pobytem na území ČR; podnikání na území ČR bez potřebného oprávnění; neuvedení jakýchkoli důvodů v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z čehož žalovaný usuzoval na absenci jakýchkoliv obav žalobce z pronásledování či vážné újmy; účelové podání opakované žádosti za účelem vyhnutí se vyhoštění, dosažení propuštění ze zařízení a (nelegálního) setrvání na území ČR; ve správních řízeních uváděná překážka vycestování, spočívající ve válečné situaci na Ukrajině, trvající již déle než tři roky; porušování povinností žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany (nedodržování povinnosti zdržovat se v určeném azylovém zařízení, nedodržování maximální doby opuštění zařízení stanovené v propustce, opakované svévolné opouštění zařízení a páchání dalších přestupků proti zákonu o azylu). Ze všeho výše uvedeného žalovaný dovozoval, že u žalobce nelze očekávat respektování zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V této souvislosti také odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ke sp. zn. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.
20. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, která nebyla nikterak krátkodobá (délka posledního nepřetržitého pobytu žalobce na území ČR činila dle jeho vlastních tvrzení více než 10 let) a během níž bylo žalobci celkem třikrát uloženo správní vyhoštění, neboť porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná.

21. Argumenty spočívající na skutečnosti, že se v mezidobí mezi podáním první a druhé žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace na Ukrajině, by měly své místo spíše v otázce, zda je důvodné žalobcovu opakovanou žádost meritorně posuzovat. Tato otázka je předmětem samostatného správního rozhodnutí; pokud se jí žalovaný explicitně nezabýval v rozhodnutí o zajištění, nepochybil. Okolnost, že žalobce si nyní začal uvědomovat hrozbu spojenou s případným vycestováním na Ukrajinu, nic nemění na faktu, že byl povinen si po celou dobu počínat tak, aby dodržel veškeré zákonem stanovené povinnosti cizinců, kteří chtějí pobývat na území ČR. Žalovaný správně posuzoval žalobcovu pobytovou historii jako celek včetně všech dřívějších závažných porušení zákonných povinností. Měl-li žalobce obavy ze situace v domovské zemi, měl a mohl vyvinout úsilí za účelem legalizace svého pobytu dříve než v situaci, kdy byl zajištěn za účelem realizace vyhoštění, neboť si musel být vědom svého nelegálního pobytu a z jeho prohlášení v rámci řízení před policejním orgánem vyplynulo, že si jej vědom také byl. Nadto předmětná zhoršená bezpečnostní situace na východě Ukrajiny trvá již několik let, takže se nemohlo jednat o novou skutečnost, kterou by žalobce začal vnímat až nyní po zajištění za účelem vyhoštění. K tomu, že žalovaný vycházel z porušení povinností žalobcem v průběhu předchozího azylového řízení, za nějž panovala odlišná situace, soud shledal, že dřívější žalobcovu chování samo o sobě zpravidla nemůže být důvodem pro apriorní vyloučení účinnosti zvláštních opatření. V nyní souzené věci nicméně nebylo jediným důvodem, proč žalovaný shledal uplatnění zvláštních opatření neúčinným, nýbrž bylo posuzováno v kontextu s ostatními zjištěními, jako jeden z argumentů. Proto žalovaný ani v tomto ohledu nepochybil.
22. K argumentaci návratovou směrnicí soud uvádí, že na nyní projednávanou věc není aplikovatelná, neboť sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o azylu uvedl, že zavedení institutu zvláštních opatření je důsledkem implementace přijímací směrnice. Správní řízení o správním vyhoštění a o udělení mezinárodní ochrany jsou dvěma oddělenými správními řízeními, která nelze směšovat. V řízení o napadeném rozhodnutí proto nelze návratovou směrnicí argumentovat, když přijímací směrnice obsahuje svoji vlastní úpravu zajištění s odlišnými důvody zajištění. Z téhož důvodu nejsou v nyní projednávané věci přílehlavé ani rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 132/2011-51 a 3 As 30/2011-57, neboť oba směřovaly k otázce zajištění podle zákona o pobytu cizinců a návratová směrnice na ně aplikovatelná byla. Snad by bylo možné vycházet z té části, ve které se hovoří o cíli zvláštních opatření, kterým je minimalizace omezování osobní svobody, a o povinnosti uvážít o možnosti uložení zvláštních opatření před tím, než bude přistoupeno k zajištění, avšak toto soud již posuzoval výše na základě samotného znění přijímací směrnice a zákona o azylu, proto dané rozsudky na závěrech soudu nemohou nic změnit.
23. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
24. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
26. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 13. 3. 2018, č. j. 17 A 38/2018-18, byl zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 19. 3. 2018) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 6.200,- Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. dubna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně